

“L'alcalde és l'autoritat primera”

Josep Mariné i Grau (1936) és nascut a Alforja, el Baix Camp, municipi del qual és alcalde des del 1983. Fa prop de 10 anys que és el president de la Diputació de Tarragona. Militant de Convergència Democràtica de Catalunya des del 1976, ha estat diputat al Parlament de Catalunya per CiU. Des del seu càrrec a la diputació tarragonina, pretén una gestió que reconegui el paper clau dels municipis en la política.

La Generalitat de Catalunya ha concedit el Premi a la Qualitat 2002 a la Diputació de Tarragona per la seva bona gestió, juntament amb sis empreses privades. Es tracta d'una diputació que dona servei a 187 municipis i a 10 consells comarcals. Fa quatre anys que es va posar en marxa un pla de reestructuració d'aquesta institució per modernitzar-la i fer-la més eficient.

—En el debat de la gestió territorial a Catalunya hi ha el tema de l'ordenació del territori. Quin paper han de tenir les diputacions en aquest marc?

—Les diputacions, com a ens intercomarcals, tenen un paper importantíssim, i d'una manera molt diferent a la d'abans de la democràcia, perquè les diputacions eren els representants de l'estat a la província. Avui, gràcies a la democràcia, aquesta representació pertoca al Govern de Catalunya. És per això que tenim el Govern de Catalunya, per resoldre tots els temes de primera magnitud.

Els ajuntaments han de donar molts serveis als ciutadans. Però, molt sovint, hi ha ajuntaments que pel nombre d'habitants no tenen prou capacitat per donar-los. És en aquest sentit que, com a institució intercomarcal de segon grau, les diputacions ajudem per donar aquests serveis als ajuntaments. Ajudem amb assessorament, amb serveis tècnics, de col·laboració i d'altres tipus. Per entendre'ns: si observem les comarques de Tarragona, amb 187 municipis, i d'aquests treiem les ciutats de Tarragona i Reus, que són les que tenen més habitants, queda un gruix de deu o dotze ciutats que estan entre els deu i dotze mil habitants. La resta són poblacions de

menys de dos mil habitants. Però, a més, la major part d'aquestes són poblacions de menys de mil habitants. Són aquestes darreres les que més necessiten el suport d'una institució com la diputació, ja que no tenen prou infraestructura per afrontar la major part de les necessitats.

—I no es trepitja la funció de diputacions i consells comarcals?

—No s'han de trepitjar mai, sempre que cadascú faci la seva feina. La diputació, per unanimitat dels grups polítics, va aprovar la seva missió, i aquesta passa per la col·laboració amb els consells comarcals, perquè a cada administració corresponen unes funcions determinades. No hem d'entrar en competició, sinó que hem de sumar esforços, hem de col·laborar, per atendre els principals protagonistes, que són els ajuntaments.

—Però hi ha espai per a tothom?

—Sí, i tant! La funció bàsica dels consells comarcals hauria de ser mancomunar municipis per poder oferir als ciutadans més serveis, més ordenats i de més qualitat.

—I creu que funcionen bé els consells comarcals o encara no han acabat de trobar el seu encaix?

—Crec que han d'aprofundir més en això que deia de mancomunar serveis. Un exemple didàctic: els pobles petits no tenen capacitat per tenir professors de matèries importants a les escoles, com ara idiomes, música o educació física. Per tant, a les escoles d'aquestes poblacions es podria oferir un servei compartit, mancomunat, que permetés accedir a aquest tipus de professorat. I aquest servei de coordinació entre municipis és el que haurien d'assumir els consells comarcals, amb tot el suport que calgui de la Ge-

neralitat o de les diputacions. I com aquest cas, en podríem plantejar molts altres.

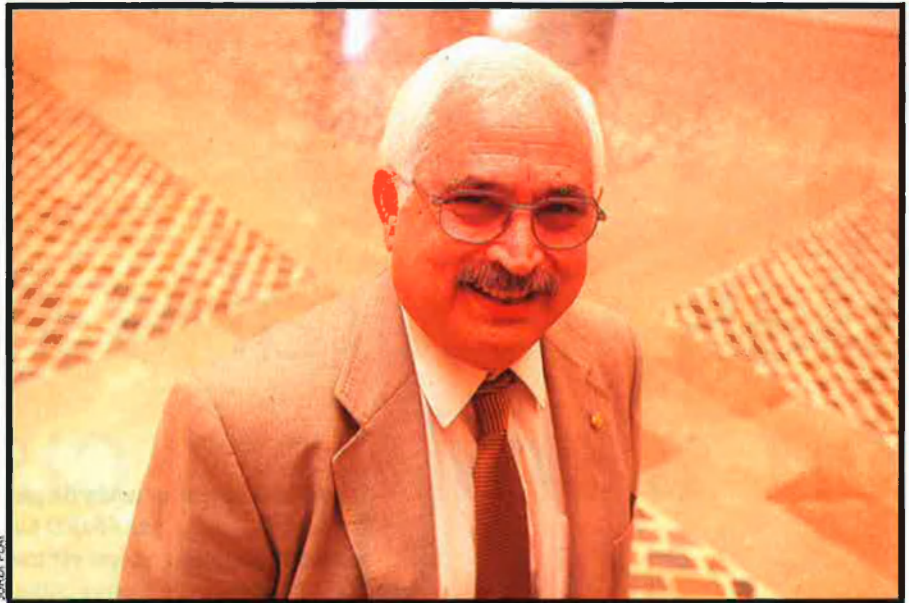
—I en aquesta estructura, on queda el municipi?

—Jo crec que el paper del municipi és essencial. El personatge principal de tota aquesta estructura és l'alcalde. Jo no acceptaré mai res que rebaixi el paper de l'alcalde. L'alcalde és la primera autoritat municipal. En el temps de la república, o en el de la dictadura, sempre hi ha hagut un fet característic: quan una autoritat (conseller, ministre, president...) visitava un municipi, el rebia l'alcalde i li cedia la clau del poble o la vara, com a senyal de la cessió simbòlica d'autoritat. Això vol dir que qui mana és l'alcalde. Tot el que es vulgui fer sense tenir present que la primera autoritat és l'alcalde, amb els sentiments municipalistes que tinc, no ho acceptaré mai. Un alcalde està per damunt de molts càrrecs polítics. I en una població, per damunt de tots. Sense cap mena de dubte: és la primera autoritat municipal.

—En projectes més concrets de la Diputació de Tarragona, hi ha la participació en l'Arc Llatí, un element de projecció exterior, que abraça diverses diputacions i departaments. Quin és l'objectiu d'aquesta iniciativa?

—L'objectiu final només pretén una cosa: fer arribar la veu d'un grup de municipis a Europa, ja que aquest espai europeu té unes característiques comunes, amb una cultura similar, amb uns problemes conjunts, com ara el transport, activitats similars com el turisme o el medi ambient. És una manera de fer arribar la veu municipalista a Europa.

Perquè a Europa, al món, tot ha avançat molt. Però l'únic que no ha avançat és el reconeixement municipalista. Molt sovint la legislació que es fa a àmbit europeu no pensa en el món municipal. Segur que molts em diran que sí, però jo els diré que no. La millor manera d'aconseguir que les institucions s'acostin més al ciutadà és tenint present l'àmbit municipal, ja que els ajuntaments són els que coneixen millor els problemes dels ciutadans.

"Port Aventura, alguns indrets Patrimoni de la Humanitat, restes romanes i medievals, la Ruta del Cister, la Ruta del Modernisme... tenim un valor turístic i cultural impressionant."

L'Arc Llatí també ha de servir per manifestar la nostra catalanitat en el marc europeu. En el procés constitutiu hem lluitat pel reconeixement del català i ens n'hem sortit: l'associació l'ha reconegut com a llengua pròpia. Vaig tenir l'honor de fer la primera intervenció en català a Montpeller a l'assemblea constituent el passat mes de juny.

—Tarragona i les comarques del voltant són al centre dels Països Catalans, que integren un dels eixos europeus amb grans expectatives de desenvolupament. Quin paper pot tenir la Diputació de Tarragona en l'anomenat Eix Mediterrani?

—Un paper importantíssim per recollir i potenciar el paper dels ajuntaments, en àmbits de comerç, consum, turisme, cultura, etc. Aquest eix de nord a sud és la via normal de comunicació a Europa. Hi ha una sèrie d'infraestructures que connecten molt bé Tarragona amb aquest eix: l'autopista, el Port de Tarragona —que ja és el segon més important de l'estat espanyol—, i fins i tot l'aeroport de Reus —per al qual jo demanaria una mica de complicitat de l'aeroport de Barcelona—. Totes aquestes signifiquen, per a mi, una sèrie d'oportunitats de desenvolupament impressionants. I totes aquestes opcions han

d'estar molt ben connectades amb organismes, per exemple, com el Consorci del Camp de Tarragona, que poden fer un paper de coordinació.

—Un altre dels serveis que va posar en marxa la Diputació és el Patronat de Turisme de la Costa Daurada...

—Finalment hem aconseguit tenir una marca reconeguda internacionalment en el sector turístic, que és Costa Daurada, una marca amb més prestigi, fins i tot, del que creiem aquí. Aquest prestigi ha estat possible gràcies a molts empresaris i a tot el sector turístic de la zona, que creuen en el que fan i fan les coses molt ben fetes. En aquesta línia, el Patronat acaba de rebre la certificació ISO 9001:2000 que avala la qualitat com a organització, i la Costa Daurada és una de les zones amb més hotels reconeguts per la qualitat d'aquests.

Aquest és un sector que planteja una gran oferta: des del lleure, amb el valor de la costa o propostes com les de Port Aventura, rutes culturals amb indrets que són Patrimoni de la Humanitat, restes romanes, medievals, la Ruta del Cister, la Ruta del Modernisme, etc. Jo diria que tenim un valor turístic i cultural impressionant.

Enric Rimbau